

60 berättelser för små barn : med 8 kolorerade planscher

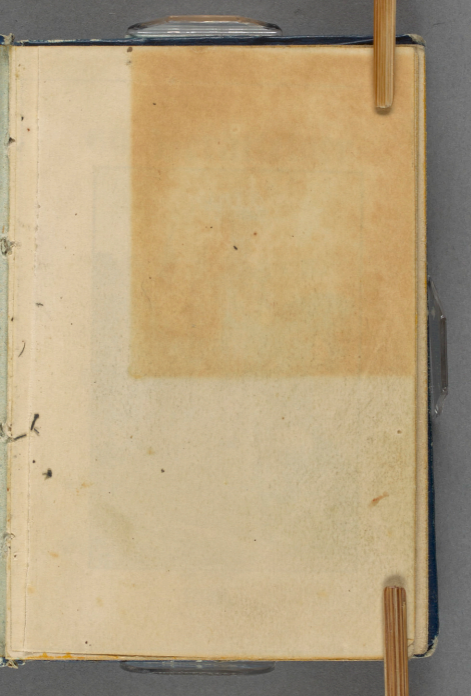
78 H Berättelser

Kongl. Biblioteket.
STOCKHOLM.

Under
Barn

60 Berättelser

för

Små Barn.

Med 8 kolorerade plancher.

—————
S E D E R H D E M,
Elméns och Granbergs Tryckeri,

1838.

1831

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

1831

1.

Det underbart räddade
barnet.

För några år sedan lösnade ett stort klippstycke från bergen, som omgifwa Bierwaldstätter-sjön i Schweiz, och störtade ned i denna sjö, som deraf så wäldsam upprördes, att han öfverswämmade stranden, och förstörde några wid sjön stående hyddor, hwarwid flera per-

söner omkommo. Bland andra låg äfwen ett litet barn i waggan, den böljorna en stund kastade hit och dit; ändtligen blef man den wärse, drog waggan i land, och fann barnet muntert och ännu wid lif. — Hwem som wakat öfwer barnets lif, torden I lätt gissa. Denna historia hafwa sjömän berättat för mig, hwilka för tio år sedan förde mig öfwer denna sjö, och de sade mig, — att barnet, en flicka, ännu wore wid lif. Hon har naturligtwis nu blifwit stor, och lärer wäl icke hafwa glömt, ju äldre hon blef,

att tacka den gode Guden för
sin räddning.

2.

Tråffande swar af en li-
ten flicka.

En liten flicka blef en gång
i Söndags=skolan tillfrågad,
hwad Guds Försyn är? Hon
svarade utan långt betänkande:
"Guds godhet." Samma flicka
tillspordes, då man talade om
en sjuk person, hwad hon för-
stod med själens sundhet? Hon

swarade: "Själens sundhet är:
att älska Gud."

3.

Morgonstund har guld i
mun!

En wacker sommarmorgon ha-
de Henrik sofwit längre än
wanligt. Desto tidigare hade
hans båda äldre systrar uppsti-
git. Redan såg han Ferdinand
på en närbelägen äng, som till-
hörde deras far, räffa hö, me-

tan Fredrika reban med en gräsknippa på hufvudet gick till fädernehuset. Omkring högra armen hade hon wecklat en del af sitt förkläde, sannolikt för att icke wäta det i morgondaggen; med den wenstra understödde hon till en del sin gräsknippa. Ferdinand wille lätta arbetet för pigan, som ännu war syßelsatt med lian. Hon skulle hemta ännu mer gräs öf sitt herrskaps kor och getter i morgon.

Barn, wänjen eder också I sjelfwe, att tidigt uppstå. Det långa liggandet har många olägenheter för kropp och själ. Beg-

ge blifwa åtminstone tröga, för att icke nämna andra faror. Ett tidigt uppstigande ger vår kropp en beundransvärd styrka och fasthet genom morgonluften, den man inandas. — I god tid lyckas allt detta bättre än senare. Sinnet, liksom kroppen, erhåller då nya krafter. De gamle sade därför med rätta: **Morgonstund har guld i mun!** I synnerhet är det på denna tid af dagen mycket lättare att inhämta hwad man will lära sig. — Huru angenäm är icke solens uppgång! — Om våren kan

man snarast wänja sig att ti-
digt stiga upp.

4.

Spindeln.

En far gick med sin son till
ett winberg. Den senare såg
ett bi i spindelns nät, som redan
war i begrepp att döda sin fånges
barnet kom biet till hjelp, befriade
det, och förstörde spindelnetet. Fa-
dren sade till sonen: "Bet du icke
att spindeln utspänner sitt nät öf-
wer de mognande drusworna, för
att afhålla getingar och insekter?"

”Men gör han det för att skydda drufworna, eller stilla sin blodtörst?” genmälde gossen. Fadren: ”Jag tror äfwen, att han icke bryr sig mycket om drufworna.” Gossen: ”Aha, då gör han det goda, utan att wilja det!” Fadren: ”Det har du rätt i; den gode Guden måste man tacka, som wet att framlocka något godt af det som i sig sjelf är dåligt.” Barnet: ”Hwarför lefwer spindeln så ensam? hwarför arbetar han blott för sig, då bien lefwa och werka tillsammans?” Fadren: ”Mitt kära barn, ett samfund af skadliga

och egennyttiga warelser bär frö-
et till förstörelsen inom sig sjelf,
och kan icke länge ega bestånd.”

Huru länge har Ewig herrskat
i naturen, och när skall det
upphöra?

5.

Ingen wåg är för lång
för den, som gerna will
lära något.

Många barn tycka, när de
hafwa några hundrade feg till
skolan, att detta är för långt.

Annorlunda är det med barnen i Nordamerika; dessa låta icke afhålla sig af något sådant. En resande fann der två gofvar, den ene tolf, den andre tio år gammal, som hade halffjerde timmas wäg att gå, för att komma till skolan, och måste färdas öfver floden Illinois. Gofvarne sade: "Wi måste antingen wera upp, utan att lära något, eller ock måste wi gå hit, och wi hoppas att hinna lika långt som gofvarne här i trakten." Naturligtwis fanns hos dem ingen skola. Huru många äro icke de barn, som, ehuruwäl

skolan ligger i deras by, likwäl
icke gerna gå dit!

6.

De sanna wännerna.

En fattig lärjunge i en Sön-
dagskola blef förskjuten af sin
hårdhertade moster; då upptogs
han af sina medlärjungar den e-
ne efter den andre, i deras hus,
till slutligen en fattig och krist-
ligt sinnad hustru gaf honom
föda och tak öfwer hufwudet;
men hon kunde för sin fattig-

doms skull icke låta göra åt honom några kläder; derföre bestöto hans kamrater att låta köpa honom ett par skor; men de flesta hade inga penningar. Nu hade läraren den wana, att tid efter annan gifwa de flitigaste en så kallad mark eller tecken, och när någon hoppsamlat 100 sådana, fick han en liten deremot afpassad uppmuntran i penningar; men dessa betalades icke förr än wid årets slut. — De bådo derför läraren att han måtte lemna dem penningar i förskott på sina marker. Detta gjorde han gansta

gera, och lofwade att utbetala till dem ännu mer pengar i förwäg, om de förbundo sig att inhemta ett större antal lexor än wanligt. Flera barn gjorde detta, slog sina lekar ur hågen, hwilket dock ej är en ringa uppoffring för goßar, och woro så flitiga, att de på fjorton dagar wunno 600 markor, och så kunde de köpa icke blott skor, utan äfwen winterkläder åt sina fattiga kamrater. Glädjen häröfwer å båda sidor kunnen I föreställa er.

Det medlid samma barnet.

En liten gose gick en gång öfver gatan, der han såg huru två sjelfswåldiga pojkar stjelpte omkull en korg med ägg för en bondgumma, och derefter sprungo sin väg. Gosen, som wiste att hans sparbössa war ordentligt fylld, gick hem, men återkom snart, och lade alla sina pengar i bondgummans förkläde, samt begaf sig bort så hastigt han kunde, innan hon e:is hann att att tacka honom.

En annan gång gick han förbi ett klädmånglarstånd. En fattig qwinna prutade på en gammal klädning. Det fattades blott några skillingar; så mycket hade hon icke; och då den andra icke wille slå någonting utaf, så bortgick hon ledsen. Fritz, så hette gossen, som stod bredwid ståndet, hade blott wänstat på hennes bortgående, och tryckte nu de selande skillingarne i handen på klädmånglerskan, samt hwiskade till henne: "Köpa nu den fattiga qwinnan tillbaka, låt henne få klädningen," och sprang skyndsamt bort.

De hjälpsamma barnen.

En redlig familj hade oförskyllt råkat i olycka. Modren i ett bättre hus berättade det för sina barn, och tillade att hon och fadren woro beredda att bidra något till de olyckligas understöd. "O! wi wilja alla hjälpa till!" ropade alla de små barnen, och sprungo till sina sparböcker: äfwen den gamla piggan, som tjenade för ringa lön, hemtade sin ännu orörda års-

lön, för att äfwen kunna mildra de olyckliges lidande.

9.

Skårsliparen.

En dag, då en gammal skårslipare war sysselsatt wid sitt hjul, kom till honom en ung målare och sade: "Har ni mycket arbete, min käre vän, och förtjenar ni nog, för att tillfredsställa edra behof?" "Ja wißt, genom Guds nåd eger jag helsen, och har min goda ut-

komst, så att jag förtjenar nog, för att lefwa efter mitt ringa stånd." Fremlingen sade med tårar i ögonen och suckande: "Åh, då är ni lycklig!"

Skärsliparen: "Är ni kanske icke så lycklig som jag?"

Målaren: "Åh nej, sedan flera år tillbaka har jag lemnat mitt fädernesland, för att besöka Stalien, och har arbetat på olika ställen. I tio månader har jag varit sjuk och förtärt allt hwad jag eger; för tre dagar sedan måste jag af penningbrist lemna mitt herberge, li-

der af hunger och kan icke mer skaffa mig några läkemedel.”

Skärsliparen tog honom med sig i sin windskammare öfwer femte våningen, och förplågade den sjuke i halfannan månad, tills han åter blef frisk. Emedlertid fick Målaren penningar hemifrån, och wille gifwa Skärsliparen tre fjerdedelar deraf för sin möda. Men denne mottog intet, och sade: ”Jag har blott en gammal skuld att godtgöra. För fem år sedan gick det med mig på samma sätt i Rom. Jag wille belöna min wälgörare, sedan Gud hade återställt mig till

hållan; men han tog intet af mig, utan sade: "Om du någongång skulle finna en olycklig, så gör på samma sätt. I er har jag funnit denne olycklige, och, Herren ware lof! nu godt-gjort min skuld. Om Herren en gång låter er träffa en olycklig, så kan ni äfwen betala er skuld."

10.

Den okände Guden.

En tioårig hednisk gose blef borttröfwad, och förd till Tran-

quebar. Modren, som erhöill spa-
ning om sin son, följde honom och
sökte honom i denna stad flera da-
gar förgäfves. Då hörde hon,
att man der dyrkade den ende och
fanne Guden, och gjorde det löf-
te, att hon med sin son wille
tjena den obekante Guden, om
han lät henne finna sitt barn
inom tio dagar. Förrän tio da-
gar förflutit, fann hon barnet;
men modren glömde sitt löfte,
offrade åt afgudarne och gick
hem med sin son. Hon hade e-
medlertid ingen ro: en dröm,
hwarunder hennes skuld blef henne
lagd på hjertat, förmådde hen-

ne att gå till Tranquebar till
derwarande Missionärer. Hon
lät med sin son underwisa sig i
kristendomen; nåden verkade bå-
de i hennes och barnets hjerta
omwändelse genom tron på Guds
Son. Båda blefwo ett ljus bland
sitt folk, och sonen först kate-
chet, sedan skollärare och slutli-
gen själasörjare hos sina bröder.
— Känner du mitt kära barn,
denne obekante Gud?

11.

Trågården.

I en wacker trågård hade Ferdinand's far gifwit denne sin äldste son ett land, der tulpaner och narciser werte, emedan Ferdinand bortskänkt åt en fattig goße sin smörgås och en liten gåfwa i penningar. Då Ferdinand kom i trågården, war Sredrika skelsatt med att wattna hans blomster-parterr. Äfwen hade hon uppkrattat den röda sanden deromkring med sin harka. Deröfwer blef Serdi-

nand så glad, att han, efter den hjertligaste tacksågelse till sin syster, wille afplocka åt henne den vackraste tulpan och narcis. Hon skulle sjelf utwälja dem. "Huru herrligt," sade för sig sjelf Henrik, en af husets wänner, som från ett fönster åskådat detta uppträde, "wore icke lifwet bland menniskorna, om alla liknade dessa barn, och woro likaså tjenstwilliga och tacksamma, och om man oftare frågade hwad som äfwen behagar den andre eller ej!" "Barn," ropade han till dem; "waren alltid så sinnade mot hwarandra; glömmen aldrig

att vara tjenstfärbiga mot en hwar, och tack samma om man bewisat er wälgerningar; älsken hwarandra alltid med ömhet.”

12.

Snölawinen.

Snölawiner äro, såsom några åfer, mina barn, kanske icke tor den weta, en fruktanswärd tilldragelse i naturen, som icke sällan inträffar i åtskilliga traäkter af werlden, bestående deruti, att en

i början ringa snömassa högt uppe på bergen, t. ex. i Schweiz och Italien, lossnar genom någon tillfällighet, nedstörtar och i fallet ökas till en förwånande storlek, samt ändteligen ofta nedfaller och derwid krossar människor, djur och hela byar. En sådan snölawin nedrasade om natten mellan den 16 och 17 Januari 1827 med ett förskräckligt buller öfver byn Selkingen och en annan närliggande by i Waliserland, medan invånarne lågo i djup sömn, och 51 personer förlorade lifwet. Bland 38 andra som räddades, fann

man två barn från 4 till 6 år,
en gosse och en flicka, lefwande
under den 6 fot djupa snön.
Bredvid gossen låg en hund,
som meddelade honom värma,
och han å sin sida wärmdet
trogna djuret; flickan fann man
i säng, mellan två lif! —
Mitt barn! huru snart är det
icke slut med oss? Om denna
natt wore för dig den sista, är
du wäl då beredd att dö?

13.

Det döfstumma barnet.

Under en swår miswext år 1789 sålde flera fattiga Hinduer i Bengalen sina barn. En Engelsman lät uppköpa dem, och tillika säga föräldrarne, att om de efter den hårda tidens slut önskade återfå sina barn, stod dem det fritt. — Den swåra tiden upphörde och blott ett enda barn återfördrades, som war döfstummt, och hade en ganzka fattig moder, hwilken med swårighet och bekymmer kunde förskaffa sig lifwets uppehälle.

1) Hvad kan du lära af denna historia? 2) Hvarför blef just det döfstumma barnet återbegärdt? Läs Esaie 40: 15.

14.

**Sattiga och rika, döden
gör oss lika.**

En vis man satt en gång länge på samma ställe och höll en dödsfalle i handen; han tycktes försänkt i djupa tankar. Då kallades honom Fursten och frå-

gade, hvarföre han så eftersinnade? Den wise svarade: "I morgons blef denna hufvudskål förd till mig, och alltsedan har jag förgäfwes bemödat mig att utforska, om den tillhört en Furste, såsom ni, eller en fattig man såsom jag är?"

1) Finnes i döden ingen åtskillnad, och hwilken?

2) Hwad heter den man, som beröfwat döden sin udd, och hwar står det skrifwet?

15.

Den sanningsålstande
goßen.

Georg Washington, hwilken sedermera blef President i Förenta Staterna af Nordamerika, beflitade sig redan såsom en sexårig goße om sanningen. En dag hade han begått ett fel, och när han hörde sin far fråga hwem som gjort det, framställde sig Georg inför honom, och swarade med en honom egen frimodighet: "Jag har gjort det, kä-

re fader, ni wet ju, att jag icke kan ljuga.”

1) Swilket är det kraftigaste medel att wänja sig wid uppriktighet?

2 Huru kan ett barn wänja sig från att ljuga?

3) Swarföre tror man icke lögnaren, äfwen då han talar sanning?

—

16.

En from qwinnas swar.

”Swarför är ni nästan alltid en af de första i kyrkan?” frå-

gade

ze fabriek, al welk in, als het is
ze kan liden.

1) Over het de het te liden
ze moet het liden is niet uops
richtlijnen

2) Het is niet het liden te liden
het is niet het liden te liden

3) Het is niet het liden te liden
het is niet het liden te liden

4) Het is niet het liden te liden
het is niet het liden te liden

5) Het is niet het liden te liden
het is niet het liden te liden

6) Het is niet het liden te liden
het is niet het liden te liden

7) Het is niet het liden te liden
het is niet het liden te liden

8) Het is niet het liden te liden
het is niet het liden te liden

gade någon en qwinna, som alltid ordentligt besökte gudstjensten, ehuru hon bodde långt borta. Hon swarade: "En del af min religion består deri, att jag icke stör andras andakt genom att komma sent."

1) Swarför böra barn i rätt tid vara i skolan och gudstjensten?

2) Swarför kan man fordra af sannt kristliga föräldrar, att de skola vara punktliga i allt?

17.

Sann wålgörenhet.

Philaret, morbroder till Kejsarinnan Maria, Kejsar Constantins gemål, war landtman, men oaktadt sin fattigdom ganska wålgörande. — En gång kom en af hans grannar, som förlorat en oxe, till honom, just när han plöjde, och klagade för honom sin olycka. Philaret frånsände genast sin oxe, gaf honom åt grannen, intog sjelf det frånsända djurets ställe, och halp till att draga plogen.

1) Hvad bör enligt Ewangelium vara grunden för wälgörenheten?

2) Kan en girig äfwen vara en sann Kristen, och hwarföre icke?

3) Hvad anses af menniskor ofta för löjligt och dåraktigt, som likwäl är behagligt för Gud?

18.

Dromedären.

En dag anlände en man med en dromedår. "Åh, det är

ett förskräckligt djur att se!" ropade Carl, som nästan andtruten inkom genom Koldörren; "det har en lång hals och en stor puckel, det lär väl icke göra oss något ondt?"

Henrik sade, att det var en dromedär.

"Hvad är det för ett djur?" frågade Fredrika.

"Säkert," svarade fadren, "kommer djurets förare äfven till oss; då kunnen I alla få se det. Dittills vill jag endast säga er så mycket, att det blott har en puckel, och derigenom skiljer sig från kamelen, är mindre och

svagare än denna, men likväl
parar sig med honom; äfvensom
att man i Asiens öknar ännu
finner wilda dromedärer som ä-
ro modigare och starkare än de
tama, och att man i Österlan-
det med ganska stor nytta be-
gagnar både dromedären och ka-
melen till lastdjur på resor, eme-
dan begge äro i hög grad belåt-
na med ringa föda, och hålla
till godo det sämsta foder, samt
ofta en hel vecka och ännu mer
kunna törsta, om man blott stun-
dom roar dem med musik.

18.

Tålamodet.

”Var wid godt mod” — sa-
de en gudfruktig fader till en
sjuk son, när denne började att
blifwa otålig; — ’om äfwen
din kropp hemsökes af sjukdom,
kan den likwäl blifwa dig nyt-
tig. Är du jern, så kan sjuk-
domen borttaga din rof. Är du
guld, så skall den luttra dig.
Blif därför icke ledsen, att du
lider; Frälsaren will genom
kroppsliga lidanden draga din
själ till sig och rädda den. Gl=

ler kan du motstå Gud, när han will aga dig? War derföre tålig, och hed Herren att uppfylla på dig sin wilja. — Huru länge hafwa sjukdomar funnits, och hwartill tjena de?

20.

Den unge Matrosen.

Ett Swenskt skepp strandade wid kusten af Orkadiska öarne; men ingen kunde skynnda detsamma till hjelp, när man såg böljorna uppsluka hela besättnin=

gen. En stund derefter såg man öfwer wattenet en yngling, som hade fäst sig wid ett trädstycke, åter uppkomma och halfböd uppkastas på stranden; man gjorde allt, för att lemna honom hjälp. Sjömannen hade bundit ett litet knyte omkring lifwet; den ene trodde att det war penningar, den andre hans ur, en tredje hans egna eller skeppets papper, och när man slutligen undersökte knytet, fann man deri en bibel, den hans far, hwars namn och wälgångsönskan stodo skrifna deri, hade gifwit honom med sig på wägen.

som den hand-beretter sig man
 öfver rökstämman en ungling, som
 hade följt till till ett lärohus
 för att uti rökstämman och på
 uppställningen på stämman; man gjorde
 de alla för att kunna komma
 till. Stämman hade varit
 ett litet fartyg omkring lifvats
 den ene trodde att det var en
 något, den andre hans ut, en
 trodde på en eller flera
 vapen, och när den stämman
 upprättade sig, sån man det
 en öfver, den hand var, dvar
 namn och uti rökstämman
 de stämman hade sig till
 som uti sig på stämman.

Swad skulle du wid ett skepps-
brott först söka att rädda?

21.

Hösten.

På bifogade målning ser man
barnen syßelsatta med frukt.
Det synes wara äpplen, dem
Augusta och Carl bära i en
korg, i hwilken de båda fattat.
Sen blott på det stora träd som
delar sig i twenne hufvudgre-
nar, och öfwerallt är betäckt med
glänsande frukt.

Om astoneu uppstod följande samtal:

Carl. Det finnes wäl många slags frukter. Jag sjelf känner äpplen, päron, plommon och körsbär.

Fadren. Du känner ännu flera slag, såsom persikor, aprikoser, walnötter, emedan wi hafwa alla dessa i wår trädgård.

Carl. Är allt detta äfwen frukt?

Fadren. Ja wißt, äfwen kastanier är frukt. Wet du, Ferdinand, hur man i allmänhet inbelar frukt?

Serdinand. Det wet jag icke.

Sadren. Nå så will jag säga er det. När man uppskär äpplen eller päron, hwad finner man deri?

Sredrika. Kärnor.

Sadren. Hwå försbär och plommon äfwen kärnor?

Augusta. Ja wißt, men de ligga inom ett hårdt skal.

Sadren. Nu sen I då, att äpplen och päron äro Kärnfrukt, försbär, plommon och persikor Stensfrukt. Helt anorlunda än med de hittills nämnda frukterna, förhåller det med nötter och kastanier. Kan

du wäl Augusta, bita in i dessa,
liksom i äpplen, körsbär, plom=
mon o. s. w.?

Augusta. Nej.

Fadren. Hwarför icke?

Augusta. Emedan de hafwa
ett hårdt skal.

Fadren. De kallas därför
Skalfrukter. På Kärn=
Stenfrukt äter man egentligen
köttet, men på Skalfrukt kärnan.

22.

Flädertrådsgrenen.

Rask och munter kom Fritz, jägarens son springande och sökte sin far i skogen; det var blott en bäck, som skiljde dem åt; men en bäck utan brygga. Fritz afhöggt åt sig en gren, men denne brast, och Fritz föll i bäcken; ty det var en gren af ett fläderträd. En i nejden betande herde sprang dit, för att rädda honom; men Fritz sammleende till stranden. Herden sade derpå till Jägaren: "Hwar-

före har ni icke lärt er son att undersöka det inre af föremålen? Hade er Fritz wetat, att fläderträdet's mærg är mjuk, så hade han icke anförtrott sig åt den bedrägliga grenen.

”Min wän,” swarade jägaren, ”min son har ett skarpt öga och kroppskraft; jag har öfwat hans sinnen och lemmar. Han bör nu lära att mistro sig sjelf, och att hålla ut i pröfningen.”

23.

Den unge bergsmannen.

Flera bergsmän wille i Nors
thumberland åter upptaga en för
flera år sedan igenfallen grufwa
när watten hastigt inträngde
och 28 personer omkommo. Bland
dem befann sig en wäl uppfostrad
och from yngling, en enkas son,
hvars lif man uppförde i dags=
ljuset. Den unge mannen hade
på sig sitt Nya Testamente, och
en låda med ljus, liksom alla
bergsmän. Inom locket på den=
na låda fann man följande ra=

der, dem han ristat med en spik eller nål, ännu få ögonblick före sitt slut:

”Älskade moder!

Jag skrifer dessa rader, för att säga er att wi dö, prisande Herran, sjungande lofsånger. Säg min bror Joseph att han skall flitigt läsa i mitt nya testamente, och älska Gud mer och mer i alla sina lifsdagar. Herren ware med er! I himmelen se wi hwarandra åter.”

24.

En ung Persians san-
ningskärlek.

Abdul Sander wille blifwa
dervisch eller munk. När han
tog affsed från sin mor, gaf
hon honom 40 g Kiner, som war
hela hans hans förmögenhet, och
lät honom swärja, att aldrig
säga en osanning. "Gå," sade
hon, "min son, jag anförtrod
dig åt Gud, wi skola icke se
hwarandra förrän på domeda-
gen." I Hamaden blef deras
Karawan plundrad af 60 ryt-

tare. En af dem frågade Abdul hwad han bar på sig. Han swarade: 40 zechiner. Den förre skrattade och trodde att Abdul skämtade. En annan frågade; han fick samma swar. När de delade bytet fins emellan, lät röfiraranföraren, som satt på en höjd, Abdul komma till sig, och frågade honom: "Huru mycket penningar har du hos dig, min lilla kamrat?" "Jag har redan sagt ert folk, att jag har 40 zekiner, som äro sorgfälligt insyddda i mina kläder." — Man undersökte och fann saken grundad. Härwid utropade anförare:

raren förwånad: "Swarföre har du så noga angifwit dina penningar, som likwäl äro så wäl förwarade?" "Emedan jag lofwat min mor att aldrig ljuga."

— "Mitt barn," sade röfwaren, "är det möjligt, att du såsom ett barn känner din pligt mot din mor bättre än jag, som är en man, känner min skyldighet mot Gud? Gif mig din hand," fortfor han: "på denna hand will jag swärja ånger." Han uttalade nu en högtidlig ed, och röfvarne, som woro med honom, sade: "Du war vår anförare på förberfrets wäg: blif

nu vår ledsagare på vägen till det goda." Nu befallte han dem att återlemna allt hwad de frän- röfwat Karawanen, och alla swu- ro wid Abduls hufwud att än- dra sitt lefradsfätt.

När Mahomedaner, som haf- wa en lögnens profet till anfö- rare, så handla, hur skola då kristne handla, hwars Frälsare är vägen, sanningen och lifwet?

25.

Slafshandlarne.

Vi meddela er ett utdrag af ett bref, dateradt Brasilien den 29 Maj 1829.

”I dag har ett stort skepp med 580 slafwar inlupit i hamnen, och i denna vecka har redan förut ett dylikt med 348 andra hitkommit. Jag såg wid det senare en flup, lastad med nakna barn från 6 till 12 år. Priset på ett dylikt är för närvarande ungefär 50 louisdorer. Antalet af slafwar, som förlibet är

infördes till Rio Janeiro uppgår till 40,000. Dessa olyckliga wareser hafwa förskräckligt att lida. Härom dagen gick jag med en bekant på en gata, der i synnerhet flaskhandlare bo. Wi gingo i sju eller åtta magasin, der wi sågo omkring 1000 negrer utbudas till salu. Fyra femtedelar äro barn från 5 till 14 år. I ett af magasinerna woro dessa olycklige så astärda, att de liknade lefwande skeletter. Man köpte i min närvaro 5 flickor och 4 gofvar. Köparen går genom hoparne, och när han ser en duglig flaf, blir denne

ställd på sidan; derpå undersö-
fer han dem, sedan han upp-
ställt dem i en rad; han börjar
med tänderna, beskådar näsa, ö-
gon, armar, ben och hela krop-
pen, samt känner derpå, liksom
man hos oss plägar göra med
boskap. Blifwa de godkända, så
erhålla de kläder och bortföras.

Käre barn, hwad kännen I
wid denna sorgliga beskifning?
Hafwen I redan tackat den go-
de Guden att I ären Kristna
barn? Hafwen I bedt till Träl-
saren, att han måtte befria e-
dra swarta bröder och tillsända
dem lärare, som förkunna dem

wägen till lifwet och den sanna
friheten?

26.

Gråshopporna.

Thomas Gresham, en rik
Engelsman, war son till en fat-
tig qwinna, som hade uthett och
öfwergifwit honom på fältet, då
han ännu war ett litet barn.
Då började en gråshoppa snär-
pa bredwid barnet; en liten gös-
se hör henne, går dit, och sinner

det späda barnet, som på detta sätt blef räddadt.

Var gräshoppan ett verktyg i Förshynens hand?

27.

Delfinen.

Colston, en rik köpman, återwände från Westindien på ett skepp, som bar hela hans rikedom. Hastigt tog skeppet läck, och sedan man länge dag och natt förgäfves pumpat, och hwarje

ögonblick wäntade att fartnetet skulle sjunka, upphörde wattenet hastigt att intränga. Man undersökte, hwarföre det så plötsligt afstannat, och fann en delfin (fist) sitta i hålet, hwilken således blef ett redskap i Guds hand till hela skeppets räddning. — Af tacksamhet mot Gud för sig räddning, grundlade Colston en skola, hwarssamtliga lärjungar bära en delfin af brons på bröstet.

Huru många dylika tecken skulle wi icke bära, om wi wille uppteckna alla de serfkiilda tillfällen, då Försynens hand

owedersägligt bidragit till vår
räddning ur nöd och hotande
faror?

28.

Papphåsten.

Hertigen af Bourgogne blef
såsom gosse af tolf år, satt af
en wif De la Haie på en papp=
häst, som lät honom temligen
tungt falla i golfwet, och eme=
dan man icke såg något spår till
fara efter detta fall, så bad ho=
nom De la Haie att icke näm=

na något derom. Den lille Hertigen höll ord, men i följd af fallet uppkom ett inre warsår, af hwilket prinsen skulle dö, och hwilket läkarne icke kände. Först efter De la Haies död yppade Hertigen detta; men det war för sent att hjälpa det onda. Hade den unge Hertigen lefwat, så skulle han blifwit Konung i Frankrike, i stället för Ludvig XVI, som blef halshuggen af sitt folk, och då han war en man af stort förstånd och mycken känsla, samt egde en storartad karakter, så hade kanhända, menfligt ta-

ladt, Frankrikes öde tagit en
helt annan wändning.

29.

Bytet.

I hafwen kanste redan hört
talas om lifegna; dessa woro ett
flags trälar, som funnos för
ännu icke lång tid sedan i Tysk-
land och andra Europas länder.
En adelsman i Schlesien hade
flera sådana, och bland dessa lif-
egnas barn war äfwen en liten
älskwärd goße, wid namn Mo=

ritz. En dag fick adelsmannen besök af en annan sin like. Densne hade med sig en pudelhund, som kunde allehanda konster, stå på wakt, uppleta något förloradt, gå i wattenet o. s. w. Detta retade den lille Moritz' herre, och han wille köpa pudeln. Då nu hundens egare icke wille det, så inföll den förre: "Hör, jag ger er för er pudelhund en menniska." Nu lät han hämta den lille Moritz, och bytet insicks och aflöts. Swad gossens föräldrar kände, Kunnen I tänka er. Moritz deremot hade

gjort ett godt byte; hans nuvarande herre war ädlare och mildare än den förre, och skickade honom i skolan. Moritz war flitig och wettgirig, och när han måste bära böcker till något ställe, så läste han i dem, och när hans herre märkte detta, och såg att han egde skicklighet, så lät han honom studera. Moritz blef ändtligen kyrkoherde i trakten af Leipzig, der han ännu lefde år 1787 wid 87 års ålder, omgifwen af sina tio barn. Han upphörde icke att lofwa Gud och prisa hans nåd, som så under-

ligt och herrligt wärdat sig om
honom.

Swari består den samma fris-
heten?

30.

Stenhopen.

På ön St. Christophe i We-
stindien blef ett Kapell uppbygdt.
Missionären, hos hwilken barnen
gingo i skola, lät dem förstå, att
om blott ett af dem, så ofta det
gick till skolan, bragte med sig
en

en sten, så wore detta redan ett stort bidrag till kapellet's byggnad, och när denna en gång wore färdig, så skulle det säkert glädja dem, att äfwen hwar bidragit något till werket. Barren antogo detta förslag med stor fögnad! och gossar och flickor utan åttskillnad, af 5 år och deröfwer, kommo aldrig till skolan, utan att wara belastade med stenar. Slutligen samlade de en sådan hop, att hwar och en förundrade sig deröfwer.

Hwad kunnen I lära af denna berättelse?

31.

Soldaten.

”Pappa, jag vill blifwa soldat,” sade en gång Ferdinand vid bordet. ”Äfwen jag,” sade Carl.

De hade på vägen från Skolan sett Ulahner rida förbi, och denna syn hade gjort dem det innerligaste nöje.

”Ja,” sade fadren, ”om I blifwen stora och ännu hafwen lust dertill, kunnen I blifwa soldater. Jag sielf tycker mycket om soldater. Wären uu blott

wackert flitiga och uppfören er
wäl. Då blir wäl någon råd.
Äfwen soldatståndet är godt, om
man lärt något. Ju mer kun-
skaper man eger, desto bättre kan
man deri göra lycka."

"Pappa, säg oss något om sol-
daterna," sade nu Carl.

"Ja det will jag," swarade
fadren: "Ordet soldat kommer
af ett annat ord: sold, eller lön.
Fördom funnos nemligen inga
ständiga krigshärar såsom nu,
utan när ett krig skulle föras,
antingen till försvar, eller för
att göra eröfringar, grep en

hwar, som dertill war duglig, till wapen. Man kämpade då man emot man, och den fiendtliga härens besegrande slutades wänligen med des fullkomliga tillintetgörrelse. Segren wanns mer genom personlig tapperhet, än genom konstiga ställningar och dylikt. Sedermera såg man ett eget stånd, hwilket uteslutande om jag så får säga, egnade sig åt krigshandtverket, soldatståndet, i hwilket man för en wiß sold eller lön förde wapnen i stället för andra. Detta skedde i de flesta länder af vår werldsdel wid slutet af femton-

de eller början af sextonde århundradet efter Christi födelse. Soldaterna i ett rike eller land utgjorde dess armee, som dels är landmakt, dels sjömakt eller flotta. Den förra för krig på fasta landet, den senare till sjös. Landtmakten strider antingen till fots eller häst, Det förra är infanteriet, det senare kawalleriet. Af dem båda finnas flera slag. Så gifves det t. ex. lätt och tungt kawalleri eller rytteri. Till det förra hör dragoner och husarer, äfvensom Ulahner, till det senare Kuirasierer o. s. w.

”Åkten soldatståndet, mina barn. Utan det skulle handel och åkerbruk, konster och vetenskaper mycket förlora. En hvar måste wid ett uppkommande krig sjelf taga wapnen i hand, i stället för att nu den arma soldaten i fält kämpar med widrigheter af alla slag för den lärde, konstnären, köpmannen, handtverkaren, bonden, och derwid allt för ofta tillsätter lif eller hel'a.

”Skulle den lott träffa någon af er, att han måste tåga i kriget för andra, så låten denna lott behaga er. Detta ären

I skyldiga ert fädernesland.

”Det är ljusst och ärofultt att dö för fosterlandet,” säger en gammal skald. ”Kanske dör äfwen jag en gång för fäderneslandet,” sjöng en nyare, förträfflig skald, Kleist, med glad förtjusning, och hans önskan blef uppfylld. Desså är det blott få, som dödas eller göras till krynplingar. Hur mången blef icke först i soldatrocken en duglig människa!”

”Hos soldatståndet behagar förnämligast den beundranvärdade ordning, som råder deri. Tusende bilda en lefwande mur,

lägga an gewären med ett tempo och affskjuta dem m. m. Wänjen er också alltmer wid ordning i mat, sömn o. s. w., så skolen I för hela lifwet deraf besinna er wäl.”

Ferdinand och Carl lekte nu ofta soldater. I synnerhet hade Ferdinand ett stort nöje deraf. Han gick blott derföre gerna med sin far eller Henrik till staden, emedan han der fann soldater. Såg han någon dylik på gatan, så war hans fröjd gränslös. ”Pappa,” sade han då, ”der går en soldat!” Kom han till högvalten, så kunde

han icke se sig mätt på det wackra folket, på de uppställda gewären, skildtwakten och dylikt. Hade han med sin far kört in på gästgifwargården eller hos en wän, så bad han honom om tillstånd att ännu en gång få gå till högwakten. Här blef han ofta en halstimma och ännu längre stående. Han såg sig redan i andanom klädd på samma sätt, lifaså bewäpnad och kringwändande. Några gånger måste fadren hemta honom, emedan han icke trodde, att tiden war så långt framskriden. Han gjorde sig en wärja, sabel och bössa.

Han hade i sina tidigaste barn-
domsår af en rik gusar fått en
wacker häst, som war öfwerdra-
gen med skälskinn och stod på
hjul. På denna red han ofta
hela timmar, med sabelsidan wid
wenstra sidan, och den dragna
sabeln i högra handen; äfwen
exercerades ofta till fots. Men
aldrig war han gladare, än när
äldsta sonen till domaren i or-
ten, hans fars wän, besökte ho-
nom. Detta skedde flera gånger
om året, i synnerhet wid för-
defesten, när domaren med sin
familj hwarje gång besökte hans

far, äfvensom denne med de sina
wid alla årsmarknader spisade
hos den förre. Kom domaren
till hans far, så roade man sig
med allehanda muntra lekar,
dem i synnerhet domarens äld-
sta dotter, en ganska qwick och
kunnig flicka, angaf. Mest tyck-
te Ferdinand likwäl om exer-
cis. Redan flera dagar förut
woro flera bondzofar beordrade
att inställa sig. Dessa lydde punkt-
ligt, emedan de wiste att be-
fallningen utgick från domarens
son, hvars far fruktades, så god
och redlig han äfwen war; ja,
de uppburo stundom gerna ett

hugg, blott emedan det kom från domarens son, hwilken alltid war kommenderande officer, emedan han, född och uppfostrad i staden, bäst förstod soldatyrket. En gång köpte Ferdinand på en marknad tolf infanterister jemte en officer, underofficer, trumslagare och blåfåre på ett bräde, det man än kunde sammandraga, än åter utbreda, men erhöll dertill en liten förtjent skrapa af sin far, som ålade honom, att hädanefter bättre använda sina penningar.

Så gerna gossarne lekte soldater, underlätto de likwäl icke

att lära flitigt. De gjorde detta i och utom skolan.

32.

Skogen.

I en skog lät en jägmästare fälla en stor mängd trån, så att blott en och annan tall här och der blef qvarstående. En höstnatt kom en fruktansvärd stormwind som uppryckte alla de enstaka träden med rötterna, och fastade dem till marken, hvar emot intet enda grässtrå skada-

des der skogen ännu qwarstod tät. En dag gick jägmästaren ut med sin son för att åskåda förödelser. Då frågade sonen fadren: "Hwaraf kommer det, bästa far, att alla dessa tallträd blifwit fastade til jorden af stormen, och att den täta skogen der borta icke lidit någon skada?"

Fadren svarade: "Det är lätt att inse, min son; ser du icke, att de tätt bredwid hwarandra stående träden understödja och uppehålla hwarandra ömsesidigt, under det de träd, som ensamme varit utsatta för orkanens

raferi, ej kunnat motstå det.
Se, min son, lifasom med tall-
träden, är det äfwen med men-
niskor: ensamme äro de swaga,
och blifwa lätt öfwerwäldigade;
men förenade kunna de motstå
hwarje fiendtlig makt. Huru
heter föreningsbandet?

33.

Ett äpple för mycket.

”Hvarför är rikedomens e-
gande åtföljdt af så många om-
sorger och bekymmer?” frågade

en gång en ung flicka. Franklin stod bredvid henne, och tog ett äpple i en bredvid honom stående korg, samt gaf det åt ett barn som lekte i rummet. Barnet kunde knappt hålla äpplet i sin hand. Han gaf det ännu ett tredje, stort och utmärkt vackert. Barnet hade mycken möda att behålla alla tre äpplena; ändtligen släppte det det sista på mattan, och utbrast deröfver i tårar. — "Se der!" sade Franklin, "en liten menniska, som eger mer rikedomar, än hon kan njuta?"

Swab bör vara en människas
första och sista, eller förnämsta
omsorg här i lifwet?

33.

Den dansande björnen.

En börn, som länge måst dan-
sa för födan, flydde från sin
husbonde, och walde sig en
fristad i skogen, der björnarne
helsade honom med broderliga

Enfar och ett gladt brummande. Han berättade nu för dem, hwad äswentyr han utstått i fremmande länder, hwad han sett, hört och gjort, samt började härwid, liksom hade han ännu gått i sin ledja, att dansa för dem.

Bröderne, som sågo härpå, beundrade hans konstiga wändningar, och försökte att efterhärma hans rörelser: men i stället för att gå såsom han, kunde de knappt stå raka, och mången föll omkull, så lång han war. Desto mer wisade dansaren sin fär-

dighet; men hans Konst förtröt
hela hopen. "Bort!", ropade
alla, "bort med dig, din narr!
will du wara flökare än wi?"
Man twang Nalle att löpa sin
Fos.

War utan skicklighet och för-
måga, man skall föga hata dig,
emedan då en hwar är dig lik.
Men ju dugligare du är fram-
för mängen annan, desto mer
akta dig att wisa det skrytsamt.
Man skall wäl en kort tid ta-
la med beröm om din färdig-
het, men tro icke skenet; snart
uppstår afunden och förwandlar

din skicklighet till ett oförlåttligt brott.

34.

En dödsfalle förräder efter
28 år en mordgerning.

En dödgräfsware gjorde en graf, och uppkastade derutur en dödsfalle. Derefter såg han af en händelse att den rörde sig. Han gick dit, för att undersöka orsaken, och fann, att en padda satt deri. Men tillika såg han, att en spik war in-

slagen djupt i hufwudet genom hjernan. Saken syntes honom betänkelig. Han tog dödsfallen, och bar den till presten. Denne förwänades wid dess åsyn, och föll snart på den tanke, att här måste ett mord vara begånget. Han började att efterforska hwem som här war begrafwen? Långe kunde han icke inhemta någon säker underrättelse, och war redan i begrepp, att låta saken hwila. Men slutligen fick han weta att en smed här låg jordad, som för tjugeåtta år sedan blifwit död. Hustrun hade gift sig med sin mans gesäll

fort efter dennes död och hade på sjunde månaden efter brölloppet fått barn. Båda makarne lefde ännu. Dessa underrättelser väckte stark misstänka om ett mord. Presten lät kalla hustrun till sig, men förutlade han dödsfallet på bordet och betäckte honom med ett kläde. När hustrun kom, frågade han henne om allehanda omständigheter rörande hennes första mans sjukdom och död. Hon besvarade alla frågor så behjertadt och oförskräckt, som om hon haft ett godt samwete. Presten frågade allt vidare, och

då han ändtligen lät märka någon misstänka, blef hon ond, och hotade att anklaga honom. Men presten lät icke förwilla sig deraf, utan frågade henne slutligen om hon wäl ännu skulle igenkänna sin aflidne man, om hon fick se honom? Hon skiftade färg, och frågade förskräckt, huru detta wore möjligt, då hennes sällige man redan dött för 28 år sedan! Presten försäkrade, att han wille wisa honom för henne, och frågade henne ännu en gång, om hon wäl tilltrödde sig att se honom i ögonen. I detsamma tog han klädet af döds-

skallen och sade: "Se! detta är din aflidne mans hufvud som anklagar dig!" Fasa och ångest betog hustrun wid denna anblick, och hon ropade: "Ack Gud! ja, det är min mans hufvud: det har ännu spiken qwar, som jag slog deri!" Nu bekände hon för presten hela den förskräckliga historien. Hon berättade, att hennes man ständigt varit sjuk, och i hennes tycke lefwat för länge; hon hade ändteligen önskat hans död, i synnerhet sedan han testamenterat till henne sin egenbom. Dertill kom äfwen ett förbudet umgänge

med hennes gesäll; och när hon genom denne hade blifwit hafwande, så hade hon fruktat wandra och sin mans förebråelser. Alla dessa omständigheter hade förledt henne till det rysliga uppsåt, att mörda honom. Hon hade om natten smugit sig till sin sofswande mans säng, hållit spiken mot hans hufwud, och gesällen hade förrättat slaget med en hammare, hwaraf mannen genast dött. Kort derefter hade de äfwen gift sig med hwarandra, och hade redan länge varit helt säkra, emedan de trott

trott att denna gerning aldrig kunde komma i dagen.

De blefwo genast häktade, och erhöillo sitt förtjenta straff.

I en by nära Magdeburg hade en qwinna blifwit mördad. Man fann hennes lik ute på marken der gerningen skett. Wåldswerkaren war okänd; emedertid hade man mistänka på en en Earl i byn, som umgått med den mördade, men kunde icke öfwerbewisa honom om något. Flera personer i byn gin-

go att bese stället, bland dem äfwen Kyrkherden i orten. Der låg ännu en mängd blodbestänkta stenar. En sådan tog presten med sig hem. Nu lät han falla till sig alla manspersoner i församlingen, lade den blodiga stenen framför sig på bordet, och hörjade med eftertryck att tala: "Sen här den sten, på hwilken den mördades blod ännu häftar! Kunde denna sten tala, skulle han nämna mördarens men blodet derpå ropar till Gud om hämnd. — Upp! Den, som bland oss har ett godt samwete, tage stenen i sin hand, upplyste

den till Gud i himmelen, och säge: "Jag är oskyldig till detta blod."

Den ene efter den andra tog stenen, och utsade orden. Men när ordningen kom till mördaren, hwilken alla de öfrige redan skarpt betraktade, blef han blek som döden och darrade i alla lemmar. Han wille dock fatta i stenen, men studsade förfärad tillbaka och ropade: "Hwarföre skall jag neka? Jag har gjort det. Gud ware mig arme syndare nådig!"

År 1783 tilldrog sig i militärhospitalet i Prag följande händelse:

En soldat, Italienare till födseln, som någon tid legat farligt sjuk i hospitalet, dog, och blef efter wanligheten först insatt i likrummet. Efter en half dags förlopp hade en sjukvaktare något att göra i nämnda rum, och det förekom honom, som skulle den förmente döde rört sig något hit och dit. Man undersökte, och fann honom verkligen ännu lefwande. Han blef således oförtöfwadt återförd till sjukrummet, samt der

förplågad. Emedlertid wille det icke gå hastigt med hans förbättring, utan han dog andra dagen derpå. Han blef åter lagd i Kammaren och qwarlemnad der öfwer natten. Tidigt om morgonen såg man åter efter, och fann honom nästan stelnad, krypande på golfwet. Man stötte honom som förut, och när han repat sig, begärde han en prest. För denne bekände han, så att alla de närvarande det hörde, att han föröfwat tre mord under sin lefnad och för samwetsqwal icke kunnat dö. Med sorg och tårar betygade han nu

sin ånger, blef härpå lugnare och dog nu werklizen.

35.

Stormen.

Augusta och Carl hade varit i skolan. På hemvägen uppstår en förfärlig storm, som tvingar dem att hålla i hvarandra. Detta kan ej hindra blåsten att afrycka Carls nya hatt och kasta honom i ett bråddjup, der han ej återsinnes.

Nu kommo barnen helt utmattade hem. Ingen klagan hördes från deras läppar, utom den, Augusta lät undfälla sig, att den stackars fadren wäl måste köpa en ny hatt åt Carl. Men fadren war denna gång icke hemma.

”Nå, hwad menar du?” sade Ferdinand till henne. ”Pappa har redan nog att göra, för att nära och uppfosttra oss. Jag tycker, att wi borde öppna våra sparböcker, och sammanskjuta så mycket, att Carl får en ny hatt.”

”Ja,

Das ist kein einseitig
 lobe Zuerkennung od. Vergeltung.
 Das hat alle in sich
 ist, in sich selbst. Es
 Einmal in der Welt.
 macht es möglich. Es hat
 sein Licht nach oben. In das
 mög. bringende nach dem
 Damm dinstet bei der
 ansetzt sich der dann
 schenkt. Weil du für
 die gütig macht. Es
 — Etliche sind auch
 das Leben ist ein
 unvollständig. Es kann
 nicht sein. Es ist ein
 unvollständiges.

”Ja, det skola wi göra!”
sade Fredrika och Augusta.

”Jag har också en riksdaler,”
inföll hastigt Carl.

”Den måste du behålla,”
inwände de öfrige. ”Du har redan
lidit nog skada. Du har
måst springa med bart hufwud.
Hwem återger dig det wackra
bandet och det ännu wackrare
spännet? Nej, du får alldeles
icke gifwa något dertill.”

Striden war onödig. Fadren
hade redan till ganska billigt
pris köpt en annan hatt, som
passade rätt wäl till Carls huf-
wud.

Så förjer ofta menniskan,
när den gode Guden redan
längesen träffat för oss ännu
obekanta anstalter till
vår hjelp och räddning.

En wis köpman dref en anse-
fentlig handel, hwilken, så länge
han war frisk, lemnade honom
ett betydligt öfverskott. En
gång dansade han, bles upphets-
lad, begick den oförstigtigheten
att med bart bröst ställa sig
wid ett fönster, och drack ett glas

fyllt med kallt watten. Detta ådrog honom en sjukdom, som satte honom ur stånd att sjelf sköta sin handel, och nu gick allt baklänges. Han hade en bokhållare, åt hwilken han nu måste öfwerlemnna allt. Denna war till all olycka en elak menniska; han försummade icke blott sina göromål, utan bestal honom äfwen, och bedrog andra i sin herres namn. Denne blef under de fyra första åren af sin sjukdom så fattig, att han måste sälja allt och öfwergifwa sin handel. Hade han förr märkt sin bokhållares bedrägerier, så

ffulle det ej kommit derhän. Lä-
karen, som war en medlidsam
man, gjorde wäl utan betalning
allt hwad han förmådde, till
hans räddning, men fåfängt.
Sedan den arme sjuklingen plå-
gats ännu ett år, måste han
ändtligen dö.

Den Persiske lärde, Lockman,
berättar om sig: "Jag har icke
synnerligen grämt mig i någon
wederwärdighet, ehuru swår den
funnat wara, utom en enda gång

då jag gick barfotad, och icke hade så mycket penningar, att jag kunde köpa mig ett par skor. Jag gick således helt ledsen i templet i Kufe. När jag der träffade en menniska, som icke hade några fötter, var jag gerna tillfreds med mina blottade fötter, och tackade afhjertat min Gud, att jag ännu kunde gå utan skor. Det var ju bättre att hafwa inga skor, än inga fötter. Den gode mannen hade gerna gått barfotad, om han blott haft fötter.

Herr F... besökte sin vän,
som låg sjuk af häftig hufvud-
och tandvärk, samt på åtskilli-
ga ställen af kroppen hade ett
ganska widrigt utslag. "D,"
såde den sjuke, när hans vän
inträdde i rummet, "förbarma
er öfwer mig, och upptäck för mig
ett läkemedel, hvarigenom jag
stadsse kan bibehålla mig så frisk
som ni." — "Mitt läkemedel,"
svarade den förre, "finnes i
källan, som upprinner framför
min dörr. Med desß kalla wat-
ten sköljer jag mina tänder,
twär witt hufvud, öron och allt
som behöfwer renas, och så af-

lågänar jag nästan all smärta,
som plågar andra, hwilka sty
frist watten.

En Konung i Persien skicka-
de en lärð och erfaren läkare
till Mahomed, på det menniskor
skulle kunna begagna hans sköt-
sel. När läkaren wistats några
år i Arabien, och ingen behöft
honom, gick han en dag till
Mahomed, sin herre, och beswä-
rade sig, att han af ingen an-
litades att aflägga prof af sin
konst, då han likwäl för detta

ändamål ditkommit. Profeten svarade honom: "Folket i detta land lefwer så, att det aldrig äter, utan när det är hungrigt, och upphör att äta innan matlusten är fullkomligt förnöjd." — "Godt," sade läkaren, "detta är enda medlet till god hälsa! men då är jag också här till ingen nytta," knyste jorden, tog afsked och gick derifrån.

En rik man gaf en gång sin lilla son på des födelsedag till-

stånd att bjuda alla sina lef-
kamrater till en liten fest. De
kommo, och blefwo förda i en
angenäm trädgård. Här ser-
verades nu för dem alla möj-
liga läckerheter: kaffe, thé, gräd-
da, skorpar, konfekt, bakelser,
smultron, hallon, körsbär o. s.
w. Man lemnade dem derwid
all upptänkelig frihet; men följ-
derna woro ganska olika. Nå-
gra bland dem, som ihågkommo
de warningar deras föräldrar
och wärdare gifwit dem, woro
måttliga och åto intet mer än
de trodde wara för sig tillräck-
ligt. Andra deremot, som wille

begagna sina föräldrars eller måls-
mäns frånvaro, åto af allt som
lades för dem, och tömde jemnt si-
na tallrickar. De förva befunno
sig ganska wäl derwid, och njöto
nöjet äfwen följande dag; ty
man gaf dem hem med sig hwad
de lemnat öfrigt. De senare
woro knappt hemma, förx än de
singo hufwudwärf, qwäljningar,
knip och andra plågor, som plä-
ga följa på omåttlighet. En
bland dem tillstod sitt fel, bad
om förlåtelse, och att få hämta
läkaren, på det han måtte kunna
gifwa honom läkemedel. Han
intog dessa willigt, så bittert

de än smakade. Men andra, som satte sig deremot, blefwo så sjuka, att de i några weckors tid ej kunde gå ut, och woro nära döden.

Det war en gång en tjuf, som skulle hängas. Då han redan war under galgen, såg han sin mor, som gret bitterligt. Då bad han skarprättaren, att ännu få tala ett ord med sin mor, och denne tillät honom det. Nu gick han fram till modren, och låtsade hwiffa henne något

i örat, men bet henne derwid så wäldsam i örsnibben, att gumman började skrika högt. Då sade alla, som woro närvarande: "Den der måste wara en riktig bos, då han ännu kort före sin död kan bita sin mor i örat." Men tjuftwen swarade: "Undren icke derpå, godt folk! Weten, att min mor är orsaken till min skam och min död. Då jag ännu war ett barn, wande jag mig wid snatteri, och min mor straffade mig icke derför. Då jag gick i skolan, stal jag bokremmar och annat från mina kamrater, och

när jag kom hem, gladde hon sig deråt och sålde sakerna. Detta gjorde, att jag fick allt mer lust för stöld, tills jag ändtelligt blef en stortjuf. Hade min mor straffat mig genast i början, skulle det icke kommit så långt."

Myrslöken lefwer i Amerika. Hans tunga är smal; han har starka, krokiga och spetsiga klor. Med dem uppriswer han lätt en myrstack, i hwilken han nu lätt sticker sin tunga, och

öfwarhåller den så länge, tills hon är full med myror, hwar efter han indrager henne, och förtär myrorna. Han förswarar sig ofta till och med lyckligt mot tigern med sina flor. Hans kött ätes af wildarne.

Båfvern är af en medelmåttig hunds storlek, samt wiskas i de tempererade luftstrecken wid floder och sjöar. Hans bakfötter äro simmfötter. Kroppen är betäckt med hår, men swansen med fjäll. Beundrans-

wård är dessa djurs arbetsamhet och omtänka. Deras boning, hwartill de fälla träd med sina skarpa tänder, och afsnaga dem till pålar, är merändels tre wåningar hög, och har två utgångar, en till watten, den andra åt landsidan. Man finner deri den största renlighet. Winterförrådet ligger i nedersta wåningen.

I England hade man fått en Panther, och wille gerna se huru dessa djur plåga jaga sitt

rof. Man inhägnade en flögspark, och släppte panthern och en hjort derin. Pantheren såg knappt sitt byte, förrän han sprang mot detsamma, och wille anfälla det från sidan; men hjorten war icke rädd; han höll sina horn mot panthern, och arbetade och högg så kraftigt dermed omkring sig, att panthern grep till flykten. Denne återkom likväl snart, och sökte att fatta hjorten wid halsen, men blef lika kraftigt tillbaka-drifwen som första gången. Pantheren gjorde ett nytt anfall, men denna gång fastade honom hjor-

ten med styrka ett långt stycke framåt och förföljde sin fiende, som skyndsamt lopp derifrån, bröt sig igenom inhägnaden, och kom bland en hop gäfs, afhwilka han genast sårade en, och utfög hennes blod. Medan han dermed war sysselsatt, kastade två wäcktare en låpa öfwer hans hufwud och förde honom fängslad till sitt förvaringsrum. Den tappre hjorten släppte man lös, men satte förut på honom ett bredt silfwerhalsband, hwarpå man låtit inrista hela

historien om denna strid och bet
mod han bewisat.

En man på ett landtgod's ha-
de en liten ung hare, som än-
nu icke kunde äta på egen hand.
Han lät mata honom ur en sked
med mjölk. Tillika fanns i hu-
set en katta, från hwilken man
tagit des' ungar. Oförmodadt
saknades haren; ingen wiste
hwarthän han tagit wägen. Man
trodde att en hund eller katt
gifwit honom di. Men när hus-
bonden några weckor derefter

fatt i sin trädgård, Kommer Fat-
tan till honom, och synes tilli-
ka locka på något med ett sak-
ta jamande. Hon lockade hav-
ungen, den hon bortburit, närt
med sin mjölk, samt antagit och
uppfosttrat i barns ställe. Hon
fortfor ännu att anse honom så-
som sitt eget barn.

En björndansare förde in
med sin björn i en by under en
sträng köld. Wärdshuswärden
wille icke gerna herbergera dem,
men af barmhertighet gjorde

han det likwäl, emedan mannen och djuret woro så trötta och frusna, samt lät föra björnen i ett stall, hwarur han tog ett fett swin, som legat deri. Twenne tjufwar, som tagit noga märke på swinstian, kommo om natten och wille stjåla det. Björnens brummande förwillade dem, ty de trodde, att det war det feta swinet, som så grymtade. Den ene tjufwen kröp in i stallet, och wille draga ut swinet, men fattar i stället i björnen, som är ond öfwer att blifwa störd i sin nattro. Han fattar i sin karl, trycker och sargar honom

så, att han dör. Den andra
tjufwen, utan att weta hwad
som föregår, löper derifrån. An-
dra dagen fann man den olyck-
lige ligga död bredwid björnen.

En man hade gått på björn-
jagt, då hastigt, innan han a-
nade det, en hel björnslägt, de
båda äldre djuren med sina un-
gar, öfverraskade honom. Man-
nen stod nära en klippa, der
han hwarken kunde komma fram
eller tillbaka. Han wiste sig
ingen annan råd i sin ångest

än att han tryckte sig intill klippan och höll andedrägten tillbaka. Den gamle björnen upptäckte honom snart, snös och brummade, och ställde sig äntligen tätt invid mannen, på hwilken han luktade och trefwade med sin skarpa nos. Emedertid förde björninnan ungarne förbi; och björnen bewakade honom sorgfälligt. Det hade kanske aflupit illa för mannen, om han rört sig. Men när modern och ungarne wäl kommit i säkerhet, släppte björnen den ängelige mannen ur klämman, och gick till de sina.

Ett rådjur i Amerika, som
 tillhörde en prest, war uppfödt
 med komjölke, och så tamt, att
 det gick med korna på bete. Men
 deri följde det sin egen wilja,
 att det blott återkom när det
 behagade. Ofta återwände det
 först om midnatten, och klappade
 då, i förtröstan på sin herres
 godhet, på den tillslutna hus-
 porten. — Husbonden insläppte
 dock alltid sin gunstling, om
 han än hade måst uppstiga midt
 under sömnen.

Der husbonden war, befann
 sig äfwen rådjuret. Red eller
 gick han ut, så åtföljde honom

det tillgifna, trögna djuret — till och med genom skaror af hundar, som här lefwa tillsammans i stora skaror, vågade det sig. Men wisserligen skulle detta ej alltid aflupit wäl, om rådjuret icke haft ett halsband med bjellror, wid hwars ljud hundarne der i trakten ej woro wana, och derfor skrämdes på flykten.

Utom det ett rådjur wanligen äter, åt detta djur till och med kött — men dertill kunna äfwen andra wextätande djur wänjas; underligt och sällsamt är likwäl, att detta djur walt

papper till sin högsta läckerhet. Det hade en gång för sin herre uppätit en hel handskrift.

Det war en gång kommet till känsla af sin fria natur; det hade förwillat sig i skogarne, hwarest det blifwit sedt af Amerikanska Indianer, som rätt wäl kände det. Det halp icke, att man sökte locka det tillbaka, ty friheten war det kärare än alla menniskors smekningar. Smedlertid wille dess herre icke förlora det, då det war så tamt och troget. Han begaf sig sjelf ut, för att söka det, och fann det äfwen, men det wille icke

nalkas honom. Först när han höll emot det ett pappersblad kom det närmare, ehuru försagdt och darrande. Nu först, sedan det ätit flera blad, glömdes det sin frihet, och följde ånyo sin herre.

En läkare i Paris hade en vän, hvars hund brutit af sig benet. Af wälwilja mot sin vän åtog han sig att bota den arma stackaren, och kurerade benet innan kort. Icke långt därefter sitter läkaren och studerar

i sin kammare. Han hör något
krassa på sin dörr, går dit och
öppnar den, för att se hwad
det är. Till hans stora förun-
dran inkommer hunden, den han
botat, men han är icke ensam,
utan har en annan hund med
sig, som äfwen brutit af sig be-
net, och med mycken möda slä-
pade sig fram. Den botade hun-
den gaf med många smekningar
tillkänna, att läkaren äfwen
mätte bota den andre. "Nå,
för denna gång må det ske,"
sade den menskelige läkaren,
"men ni få icke öfwerlöpa mig
så ofta!" — Den gode mannen

Kurerade äfwen den fremmande hunden.

En herre reste en gång med sin betjent och en liten hund genom en nejd i Sweitz. I detta land finnas många höga berg, hwilka ständigt äro bestäckt med snö. Denna störtar ofta i stora hopar ned från bergens spetsar och öfvertäcker hela hus och byar. Wåra resande woro icke långt från en stor by, då ett dylikt snöberg nedrasade samt öfvertäckte både husbon-

den och tjenaren. Blott hunden blef offradad, emedan han hållit sig långt bakom sin herre. Det arna djuret märkte knappt hans öde, förrän han började ömfligt tjuta, och med stor iswer wille bortkrassa snön med sina små tassar, för att rädda sin wälgörare; men all hans möda war fåfäng.

Hunden lopp tillbaka till ett kloster, der hans herre hwilat öfwer natten. Här skällde han wänligt åf munkarne, ryckte dem i kåporna, sprang till dörren, wände åter tillbaka. Skällde på nytt, och sprang åter till

Dörren, utan att munkarna tycktes förstå hvad hunden wille, som flere timmar å rad framhårdade i sina bemödanden.

Slutligen, när deras uppmärksamhet blifwit wäckt genom djurets oupphörliga skälplande, gingo munkarne med honom. Han förde dem till den stora snöhopen, krapade med fötterna, hwiftade med swansen, och uttryckte sin åstundan. Nu gifade folket hvad det lilla djuret wille, hemtade skoflar och andra werktug, samt frambrog de under snön begrafna lyckligt

och utan skada. Dessa hade under snön rätt väl hört den lilla hundens skällande, tjutningar och skrapande.

Snögubben.

När vintern kom, lärde Henrik barnen att göra en Snögubbe. Denna hade mycket tjocka ben, på armen en sopqväst, en gammal rund hatt på hufvudet, och desutom ett långt skägg.

Länge stod denna snögubbe
 qwar, då Henrik tillät Ferdin-
 and och Carl att åter för-
 störa honom. Detta war för
 dem en ny och stor fägnad. Nu
 började man hopkräma snöbol-
 lar och dermed bestorma den
 kalle, döde mannen. Men detta
 tjenade till intet. Fastmer blef
 han wäl alltmer oformlig, men
 också allt tjockare och fastare.
 Det war neml. just nu mild wä-
 derlek, ja töwäder. Först när
 stänger och slagor användes,
 föll han tillbaka i sitt intet.

Gjorde wäl Henrik med bar-
 nen

nen rätt deruti, att de åter förstörde snögubben, hwilken de förut upprest?

Jag ser intet ondt deri.

War det något ondt, att barn på lek kastade lösa snöbollar på hwarandra?

Jag tror ej heller, att detta war elakt. Men en annan gång hade flera goßar gjort sig en snögubbe, den de efter en halftimme åter förstörde. Bland dem war en goße, wid namn Frans, som war något illparig. Han gjorde åt sig i tyfthet flera hårda snöbollar. Hastigt fick

Edward, den minste och swagaste bland gofarnе, ett häftigt slag, som förorsakade kännbar sweda, och innan kort ett nytt, som war ännu starkare, hwarpå han började att högt jemra sig. Wid detta senare kast hade några af de andra gofarnе märkt, att det kom från Frans' händer. Denne blef nu wisad ur leken, och den blå fläck, Edward fått på armen, något litet badad med watten, hwarpå denne gofе halp till att alldeles nedkasta snögubben.

Swad tycker ni om Frans' uppförande, och gjorde de öfri-

ga barnen rätt deruti, att de bortjagade honom?

En rik Hertig i England hade en mycket wacker hingst, den han sålde för flera tusen riksdaler. Men hingsten war så obändig och wild, att ingen kunde nyttja honom, och enhwar sålde åter djuret, tills det ändteligen för en obetydlig summa tillföll en beridare. Denne satte en konstgjord ryttare på djuret, hwarwid det wisade sig ganska ystert. Man lät det i två

dygn rafa omkring på ridbanan, och gaf det ingenting att äta. På tredje dagen kom husbonden med en skofvel fylld med hafra, hwaraf hingsten åt i all stillhet ur hans hand.

När beridaren nästa dag jemte två ridknektar kom med sin pissa, och de senare hotade hingsten dermed, lopp han till sin herre, lade hufvudet öfver hans axel, flekade honom i ansigtet, och bad honom liksom taga sig i beskydd mot pissflängarne. Från den stunden blef djuret stilla och tamt; alla menniskor

i stället älskade det för sina goda egenheter.

En abelsman på landet köpte sig ett stort stycke ouppodladt land, och företog sig att göra det till en lustgård. Han lät med mycken kostnad upprika det, hopsamla och bortföra alla der befintliga stenar, anlägga en mur deromkring, bortskaffa de höjder och grushögar, som der befunnos, samt ändligen ditföra några tusende kärvor fyllning och göd-

fel, för att jemna och förbättra jorden. Hade han ännu tre år så fortfarit att förbättra landet, så skulle han wißt haft det nöje, att se det förwandladt till en blomstrande trädgård. Men då han på fjerde året ännu icke såg många frukter af sin möda och kostnad, så förswann hans håg att deråt egna vidare omsorg. Han lät allt arbete afstadna. Efter några få år war det åter hwad det förut war — ett ödsligt jordstycke, och alla hans mödor och penningar woro förgäfwes använda.

En man utan förmögenhet hade två söner; när han dog, begaf sig den äldste till hofwet och erhöll af Fursten en hysla, emedan han wiste att behaga honom. Den yngste odlade ett jordstycke, det fadren efterlemnade åt dem i arf, och lefde af fina händers arbete. En gång sade den äldste till den yngste: "Swarför lär du dig icke att blifwa hofman? Då skulle du icke nödgas arbeta så, för att uppehålla ditt lif." Den yngre swarade honom: Swarför lär du dig icke att arbeta såsom

jag? Då skulle du icke nödgas
wara en slaf.”

Glas wifade från ungdomen o=
benägenhet för arbete. Han wifte
att alltid genom hwarjehanda
sweyffäl undandraga sig de gö=
romål, hans lärare honom fö=
resatt. Derwid befann han sig
nu alldeles icke wäl. Hans kam=
rater öfswergingo honom småwin=
gom alla i fficklighet och fun=
skaper, och han förlorade allt=
mer sina lärares kärlek och akt=

ning. Emedan han af ledsnab icke wiste hwad han skulle företaga, så föll han på allehanda sjelfswäld, förtretade sina medlärjungar och skadade deras saker. Derför måste han alltid lida straff, och när de andra roade sig, satt han i en wrå och gret. Då han blef större, tilltog äfwen hans wederwilja för arbete; ty emedan han icke want sig derwid, och icke lärt huru man bör sköta en syßla, så blef honom allt hwad han företog, utomordentligt swårt. Men då han likwäl ej alltid kunde wara owerksam, sökte han att skaf-

fa sig allehanda tidsfördrif, som för honom ständigt hade ledsamma följder. Han besökte sällskaper, der man spelade högt, eller gick han i hus, der man drack omåttligt, och hwarest han ofta tillbragte hela nätter. Derigenom blef icke allenast hans förmögenhet småningom uttömd, utan äfwen hans hellsa förswagad. Han dog af twinsot på sitt trettionde år, i ganska torftiga omständigheter. Huru lycklig hade icke denne man kunnat wara, huru mycket godt hade han ej kunnat stifsta, om han

icke varit begifwen på lättja
och syblolöshet!

Two inwånare i en by, som
blifwit antänd af blixten, skickades
af sin församling att be-
dja om något understöd för de
olycklige. Bland annat kommo
de bittida om morgonen till en
wälmående landtmans gård. De
funno honom utanför stallet, och
hörde, när de nalkades, huru
han allvarligt förebrådde drän-
gen att han lemnat de streck,

hwari oxarne varit spända, öfwer natten i regnet wid plo- gen, och icke lagt dem på ett torrt ställe. ”D we! den man- nen är nogräfnad,” sade den ene till den andre, ”här lär icke mycket wankas!” Nu blef gårdens egare warse de frem- mande, och i det han gick med dem till sitt hus, berättade de för honom sin olycka och före- drogo sin begäran. Stor war deras förundran, när han snart gaf dem en ansenlig gåswa i pen- ningar, och desutom lofwade att sticka lika mycket i utsäde till den olyckliga församlingen. Ja

de kunde i sin tack samma rörelse
icke afhålla sig att tillstå för sin
wälgörare under frukosten, det
hans gifmildhet war dem så myc-
ket mera owäntad, som de i
anseende till den förewitelse han
nyss för en småsak skull gifwit
drängen, hållit honom för gan-
ska nogräknad. "Käre wänner,"
war hans swar, "just derigenom
att jag alltid tagit wara på
mitt eget, kom jag i det lyckli-
ga tillstånd, att kunna wara
wälgörande."

En wis prins gick en gång på en galer, för att se de olycklige, hwilka för sina onda gerningars skull der woro lagde i kedjor. Det smärtade honom att se så många menniskor, hwilka blott till hälften fylldes af trasor, samt dag och natt måste föra den tunga åran. Han föresatte sig alltså, att åtminstone skänka en af dem friheten. Men på det han måtte erfara, hwem som bland dessa många skurkar ännu wore den ärligaste och först förtjente friheten, så frågade han den ene efter den andre, hwarför man fört honom

hit. Då börjades en ömktig
jämmer och klagan. En hwar
sade, att han wore en ärlig, o=
skyldig menniska, men genom e=
last folk blifwit förtalad hos
öfverheten, som på ett högst o=
rättmätigt sätt låtit föra ho=
nom dit. Och hwar och en bad,
att prinsen måtte förbarma sig
öfwer honom och skänka honom
friheten. Ändtligen kom prin=
sen äfwen till en ung, i trasor
höljd karl, och frågade honom:
"Hwad har du då gjort, att
man fört dig hit?" — "Nådi=
ge herre," svarade han, "jag är
en affskyvärdt gudlös menniska.

Jag wille icke tyda min far, utan öfvergaf honom, förde en utswäfwande lefnad, stal och bedrog menniskor; jag behöfde ett par timmar, om jag wille berätta alla de streck, hwilka jag i min lefnad begått. Gerna will jag lida mitt straff; ty jag wet att jag förtjent det." —

Då log prinsen och sade: "Hur kommer då en så affskyvärdt elak menniska bland detta ärliga folk? Besä hastigt hans ledja och skicka honom bort, på det han icke må smitta detta ärliga folk." Genast blef ledjan

honom aftagen och han försattes i frihet. Troligen måste han hafwa förbättrat sig efter denna tid. Ty äfwen hos en bos är ännu hopp om bättring, när han ångrar och icke nekar sina brott.

Då en wif Hertig af Braunschweig en gång war i Benedig, bad honom en fattig goße om en allmosa. Hertigen swarade honom, att han hade intet skiljemynt. Goßen erbjöd sig att

gå och wexla åt honom. Hertigen fann detta lustigt. För att blifwa goßen qwitt, gaf han honom en dukat, i den wisa öfwerwertygelse, att han skulle behålla honom. Men efter en liten stund återkom goßen med de för dukaten inwexlade småpenningarne. Hertigen, rörd och full af beundran öfwer barnets ärlighet, lemnade honom icke blott penningarne, utan tog honom med sig, lät uppfostra honom och befordrade honom med tiden till de ansenligaste hebersställen.

I staden Canterbury, i England, ser man på ett; af de wackraste husen en skylt, till tecken att det fordom war ett wärds hus. I detta wärds hus affteg en gång Hertigen af Nivernois, då han såsom Franssk gesandt reste till Engelska hofwet. Han hade intet betydligt följe med sig. Andra dagen lernade honom wärden en räkning på 50 guineer, dem Hertigen ädelmodigt betalte. Så snart adeln i fringliggande traft, som plägade gästa hos denne wärd, erfor detta, uppsade den honom allt widare förtroende. Hela

publiken följde detta exempel. Man satte händelsen i allmänna dagbladen. Ingen tog mer in hos honom. Wärdshuset stod öde och tomt, och innan kort blef dess egare ett rof för sina borgnärer, som för denna händelses skull woro obeweckliga, och jagade den snikne prejaren ur huset.

Two wandrare hade i ett yrwäder förlorat rätta wägen, och Pommo slutligen efter långt fåfängt kringirrande till en liten

flod. På andra sidan sågo de tornen i staden, der de wille dröja öfwer natten; men ingenstädes wisade sig en brygga, för att komma öfwer. "Wi wilja gå vidare uppåt," sade den enes; "bryggan kan icke vara långt borta." — "Swartill denna omwäg?" swarade full, oförlighet, den andre: "ser du icke, att kölden har byggt oss en bro?" — Och härmed beträdde han, utan att afsta sin wäns warningar, den ännu swaga isen. Krack! brast denne under honom, och den obetänksamme

låg i wattenet. Då floden icke
war djup, halp han sig snart å-
ter upp. Men den starka för-
tylningen ådrog honom en fe-
ber, som twang honom att nå-
gra veckor qwarblifwa i nästa
stad, då emedlertid hans wän
redan hade uppnått målet för
sin resa.

---

§ U— lesbe ett antal unga
personer, lärjungar i derwaran-
de gymnasium i en särdeles bro-

berlig förtrolighet. Hvarje af-
ton efter slutade göromål, för-
drefs i sällskapligt umgänge med
lekar och andra förlustelser, och
då de för öfrigt woro goda och
flitiga gofvar, så unnades dem
detta nöje, i synnerhet om de
måttligt begagnat sig af det-
samma. Det sednare hade man
så mycket snarare wäntat af dem,
då de redan woro förståndiga
gofvar och af 10—12 års ålder.
Men deras för litet tyglade lif-
lighet förledde dem wanligen
till wilda och farliga lekar. Tal-
rika durchmarscher af fremman-

de troppar genom u— och dagliga frigissa öfningar af derwarande garnison, hade ingifwit gossarne en oöfwerwinnerlig böjelse för soldatlekar, föreställningar af slagtingar, bestormningar af fasta platser och dylikt, och de öfwade dem för ofta och utan öfwerläggning.

Detta hade för en gosse, wid namn Konrad, sonen till en prest-enka, ganska bedröfliga följder, och den honom träffade olycka, må tjena eder till bewis, huru farliga för eder dylika larmande och upphettande lekar blif-

wa, wid hwilka wapen och dy-
likt användas.

Göfvarne woro på eftermidda-
gen en feriedag i köpmannen
H—'s hus samlade hos hans
söner, och hade begifwit sig, se-
dan de redan hade roat sig med
flere lekar, ned på gården, för
att derstädes öfwerlägga om en
ny lek. En af dem gjorde det
förslag, att föreställa en be-
stormning. Detta mottogs med
allmänt bifall. En afdelning
föreställde besättningen och för-
blef på golfwet, ibland dem war
äfwen Konrad. De andra be-
gäfwro sig ned, för att snart å-

terkomma och att intaga platsen genom bestormning.

Det tänkte wäl ingen af dem allesamman, att i dag en af dem skulle blifwa illa sårad.

Sedan begge parterna försatt sig med k äppar, stänger och dylikt till bestormningen, börjades anfallet.

En af de ifrigaste bland de bestormande hade bewäpnat sig med en lång stång, hwilken eljest tjenade till upphängande af twätt, och han hoppades med detta wapen utföra verkliga hjeltedater.

Han war en af de främsta på trappan, som skulle bestormas, men han kunde ej göra stora framsteg, ty besättningen höll sig tappert och lät ej drifwa sig tillbaka. Då wille han göra ett hufwudanfall, och framträngde med stängen framför sig uppför trappan, hwarunder de öfriga med hurrarop följde efter honom.

Under det han framträngde det ena trappsteget efter det andra, och de ofwanföre stående ännu ej wille wika undan, träffade han med den långa, ofwantill spetsiga stängen Kon-

rads högra öga. Denne kände wäl i ögonblicket werknigen af stången, och ropade: "hejda er! jag är sårad i ögat." Men hans rop hördes ej i stormningens tumult. Lätt omgifwen af sina stridskamrater, hwilka allt mer och mer sammanträngde sig, för att tillbakadrifwa fienden, kunde han ej en gång göra en retograd rörelse, och under det hwarje gosse ännu gjorde med stången ett steg uppför trappan, inträngde stången i ögongropen och förstörde pupillen.

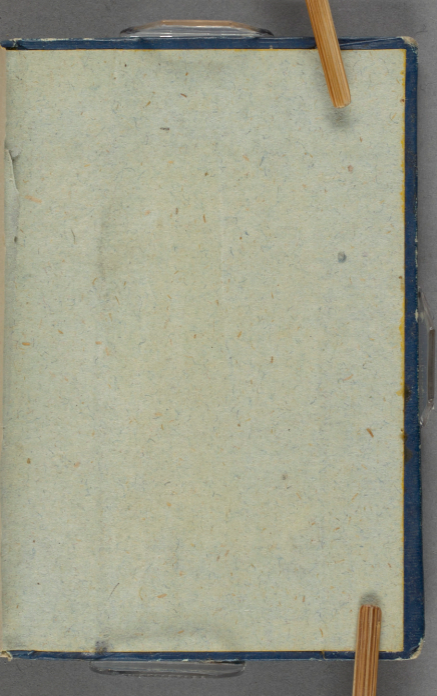
Så olyckligt slutades denna krigiska lek, hwilken beröfwade

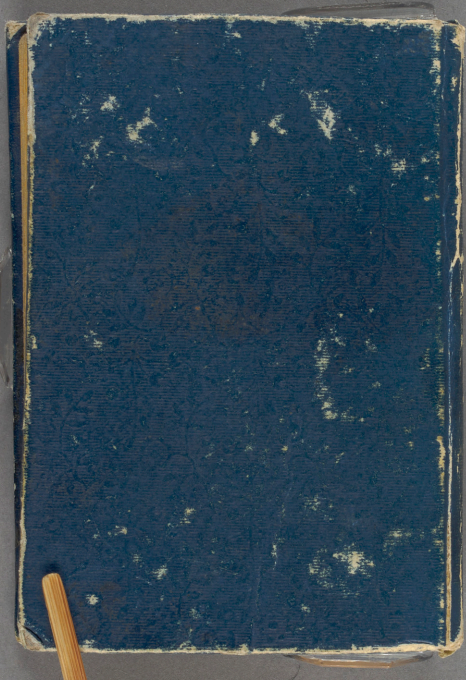
en god och förhoppningsfull gosse
se det ena ögat, hwars förlust
förorsakade mycken smärta åt
honom sjelf och mycken sorg åt
hans goda moder, hwilken des-
utom ej hade skäl att räkna sig
till de lyckliges antal.

Huru mången af eder måtte
wid läsningen af denna berättelse
hafwa tänkt: En dylik olycka
hade redan kunnat hända
mig! Försmå dertfore ej denna
warning, att alltid und-
wika alla stormande, upphettan-
de, grofwa och farliga lekar och
nöjen.

---

in 1800 the population of the
 state was 1,000,000. In 1810
 it was 1,500,000. In 1820
 it was 2,000,000. In 1830
 it was 2,500,000. In 1840
 it was 3,000,000. In 1850
 it was 3,500,000. In 1860
 it was 4,000,000. In 1870
 it was 4,500,000. In 1880
 it was 5,000,000. In 1890
 it was 5,500,000. In 1900
 it was 6,000,000. In 1910
 it was 6,500,000. In 1920
 it was 7,000,000. In 1930
 it was 7,500,000. In 1940
 it was 8,000,000. In 1950
 it was 8,500,000. In 1960
 it was 9,000,000. In 1970
 it was 9,500,000. In 1980
 it was 10,000,000. In 1990
 it was 10,500,000. In 2000
 it was 11,000,000. In 2010
 it was 11,500,000. In 2020
 it was 12,000,000.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8
Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 8

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

